

FEKETE VINCE

Egyensúly

Mint akit nem tanított meg senki, mitől kell félni. Hogy a folyó sodrása közepén a legnagyobb. Egyre kinnebb a város központjából. Zuhog az eső, az őszi eső, mintha csak eltökélt szándéka volna, hogy télíg meg sem áll. Ritkuló utcai lámpák, és egy sarok, ahol a járda véget ér. Ácsorgó alak áll zsebre dugott kézzel; ahogy közeledni hallja, feléje fordul, aztán követi arcával, nézésével, míg el nem takarja az eső, a sötét. Miért félt akkor tőle? Hogy le akarja ütni? Hogy megállítja, tüzet kér, cigarettát? Hogy megkérdezi, mennyi az idő? Aztán társai kerülnek elő a sötétből, körbeveszik, kirabolják? Hogy leteszi a bőröndjeit, az ismeretlen felkapja, és elszalad velük? Hogy hozzáüt, kitépi zakójából a pénztárcáját és elfut vele? Hogy leszúrja hirtelen, és ő ott találja magát a szórt fényű utcán, amint vörösre válik előtte a buborékoló eső?

Mint akit nem tanított meg senki, hogyan kell élni. Hogy egyszer csak fölbomlik a környező világ egyensúlya. Az emberek, a szándékok, a szerelmek, a barátságok – s minden külön értéket kap.

Labirintus

Veszíteni, és a győztes után dobni mindent. Talán ezen morfondíroznak mind a ketten. Túl az éjszaka derekán, amikor már végképp nem volt erejük egymáshoz szólani, és megnyugvást, álmodni sem remélhettek; amikor azt gondolták, a hajnallal véget ér valami, befejeződik, elszakad, lezárul... És utána már semmi nem kezdődik el.

Az ágy körül bőröndök, táskák ki- és bepakolatlanul. Különös, bánat nélküli sajnálat, lemondás, keserűség sincs már az egy-egy kósza hangban: hogy mi is, hogy is, miként is? Mintha nagyon-nagyon öregek lennének, több száz esztendősek. Csak a kezük nem reszket, csak a hangjuk nem remeg. Gondolataik, mint a fenyők csúcsai és a hegytetők, amikor a lábukhoz ereszkedik a köd: a koronák látják egymást, de elszakadnak gyökereik, barlangjaik elágazó gondjaitól...